

Ser llest té molts inconvenients

Bon dia. No se ben bé perquè escric això si ningú mai ho llegirà. Perdoneu que encara no m'hagi presentat: em dic Bernat, tinc 15 anys i 22 dies. El motiu pel qual escric és perquè tothom em veu com un nen estrany i ningú vol parlar amb mi, així que escric en un full tot el que no puc dir a ningú. La veritat no és que sigui estrany sinó que m'agraden coses que els altres odien; és a dir, sóc diferent als altres. M'encanten les matemàtiques i la física, són el meu hobby tot i que fins fa poc no ho eren; des que vaig fer 15 anys la meua vida ha canviat radicalment. Visc

a la ciutat de Barcelona: és una ciutat preciosa encara que també té els seus inconvenients, com gairebé tot. La meua casa està al barri de Gràcia, al carrer San Salvador. Allà vivim el pare, la mare, la meua germana, el meu gos i jo; fins fa poc també vivia amb nosaltres el meu oncle però se n'ha anat de viatge amb la seva parella. La meua mare treballa a casa, i ens cuida a tots. El pare és comercial d'una multinacional i quasi sempre està fora de casa. La meua germana és més gran que jo i està estudiant psicologia. El meu gos es un pastor Alemany de pura raça, i jo estudio a una escola que es diu Vedrunes. Aquest és el primer cop que escric els meus pensaments així que us he explicat una mica la meua situació. A casa ningú m'escolta perquè tots em diuen que tenen massa feina i que no tenen temps per a les tonteries d'un adolescent. Ja veieu que tinc la necessitat d'explicar en algun lloc tot el que penso, el que sento...

El que os explicaré a continuació es allò que em va canviar. Una noia va fer que m'adonés que les matemàtiques no m'agradaven, sinó que m'encantaven!

L'altre dia a la classe de matemàtiques el professor va plantejar el següent problema: *Per fer un quadern amb 60 pàgines, posem 15 fulls de paper en una pila i després els dobleguem tots junts per la meitat. Si s'ha tret el full que conté la pàgina 7, quines altres pàgines han desaparegut?*

Al sentir aquest problema vaig pensar que l'havia llegit en algun lloc, i sí, exactament, era un problema del concurs Cangur de fa un o dos anys. Jo ja sabia la solució però com que no m'agrada ser el centre d'atenció mai responc les preguntes que fa el professor. Un noi que es diu Arnau va respondre, però es va equivocar; en aquell moment la noia de la classe que em torna boig estava distreta i el professor va aprofitar per enxampar-la. Ella no sabia què respondre i jo, com que me l'estimo massa, vaig dir-li la resposta, el professor la va aplaudir i li va dir que n'estava molt orgullós d'ella. Al final de la classe la noia, que es diu Berta, em va venir a donar les gràcies i a demanar-me si li podia fer classes particulars de matemàtiques i física perquè a ella no se li donaven molt bé; en aquell moment em vaig alegrar un munt i amb prou feines vaig poder dir que sí.

Al arribar a casa estava tan content que tenia ganes de fer allò que m'agradava; em vaig posar a pensar problemes de matemàtiques per fer amb ella.

Allò va ser com una font d'inspiració; els problemes em sortien per les orelles. També em vaig mirar, per primer cop el llibre de matemàtiques per saber el que ella estava aprenent en aquell moment. Potser pensareu que vaig molt de sobrat però és que no

m'agrada tornar a fer allò que ja em surt a la perfecció. Al llibre em sortien les equacions de segon grau, potències, arrels quadrades, fraccions...

La primera classe que li vaig fer va ser per saber quin nivell tenia de matemàtiques. Em vaig sorprendre bastant perquè ella sabia més matemàtiques de les que jo m'imaginava. Tot això va canviar quan li vaig explicar les equacions de segon grau: no en tenia ni idea del que era una incògnita. Però vaig pensar que si li explicava d'una manera més amena ella ho podria entendre millor; i com que pot mes un sentiment que l'orgull li vaig explicar així: pensa que tens una llista de les coses que has de posar a la maleta per anar-te'n de viatge, però alguna cosa se t'ha esborrat de la llista i no saps que; aleshores, això que no saps passa a ser una incògnita que has de descobrir. De seguida ho va entendre i es va quedar sorpresa de la facilitat que tenia d'explicar conceptes matemàtics als altres; sincerament, jo també em vaig sorprendre bastant.

La segona classe va consistir en explicar-li un problema del llibre que ella no entenia gaire bé: *Dos noies van a comprar, la Marta compra dues samarretes i uns pantalons, tot això li costa 23,75€, i la Lidia una samarreta i uns pantalons, tot li costa 18,75€. Quant costa cada cosa?* Era senzill, però per ella podia ser complicat perquè havien començat els sistemes d'equacions. Li vaig explicar que havia de fer dues equacions, i a partir d'aquestes fer servir qualsevol del tres mètodes; reducció, substitució o igualació. Li va costar però definitivament va aconseguir ella sola resoldre el problema.

El temps va anar passant i les matemàtiques es van anar complicant cada cop més, ella aconseguia entendre tot però també li costava més.

En una classe ens van explicar el Teorema de Pitàgores, que diu: la suma dels catets al quadrat es igual a la hipotenusa al quadrat. Senzill d'entendre per tota la classe però ja no era tan fàcil a l'hora d'aplicar el teorema. A l'escola ens vam passar tres dies fen això, la veritat es que van ser les úniques classes de matemàtiques en les que em vaig avorrir.

Una de les nostres classes particulars la vaig dedicar a explicar-li com fer un triangle rectangle sense tenir que pensar gaire, segurament ja intuïu vosaltres mateixos el que li vaig dir; hi ha un triangle rectangle molt conegut que es el 5,3,4 i a partir d'aquet tu en pots fer equivalents. Vam estar buscant exercicis a Internet perquè ella pogués practicar i tenir més agilitat al fer exercicis relacionats amb el Teorema de Pitàgores.

Un dissabte per el matí vaig decidir que li ensenyaria a la Berta que les matemàtiques estan per tot arreu, ella va acceptar a passar el dia amb mi per veure el que Barcelona pot arribar a amagar. Vam agafar un autobús turístic a la Plaça Catalunya sobre les nou del matí; ella anava amb un vestit en forma de rombes de color blau i verd, com sempre portava la seva càmera de fotos i la seva bossa de mà marró.

Cada cop que passàvem per un lloc nou ella feia fotografies sense parar, jo a tot li veia matemàtiques i a moltes hi havia errors petitíssims que solament algú com jo les podia notar. Ella anava amb la boca oberta fascitada de veure que moltes coses del nostre voltant contenen alguna cosa de matemàtiques per petita que fos.

A l'hora de dinar ens vam fer una mena de picnic al costat de la platja, ella no parava de fer-me fotos i de veure tot allò que havia fotografiat durant el principi del trajecte. Em va confessar que mai s'havia aturat a veure més enllà de la fotografia i que no s'havia fixat en la forma dels edificis, escultures, esglésies...

Al acabar de dinar vam tornar a agafar l'autobús i justament al passar per davant de l'Hotel Plaza em vaig recordar dels nombres de Fibonacci perquè a les finestres del hotel apareix la representació dels primers nombres. Ella em va comentar que li semblava curiosa la manera de les finestres, aleshores jo li vaig explicar que era el que representaven. Ella em va mirar com si el que li estava explicant li sonés a xinès, perquè ella ho pogués entendre primer li vaig explicar que eren; *és una successió de nombres naturals tal que cada un dels seus termes es igual a la suma dels dos anteriors*. Després de l'explicació la cara li va canviar, més o menys ho entenien però no sabia perquè era aquell dibuix de la finestra, i li vaig dir que eren alguns nombres de la successió que estaven representats en quadrats.

La ruta per la ciutat va seguir, cada cop ella mateixa anava descobrint les matemàtiques que l'envoltaven.

El trajecte va acabar al mateix lloc d'on havíem sortit, eren les sis de la tarda, ella em va demanar que volia fer una última cosa per acabar el dia però que era una sorpresa per mi. Vam agafar el metro i vam fer transbord a la línia quatre, jo gairebé mai agafo el metro així que no sabia on em portava. Abans de sortir de la parada em va embenar els ulls amb el seu mocador; el mocador feia olor al seu perfum que no era excessivament sinó que simplement feia que et recordessis d'aquella fragància tan fresca i bona. Mentrestant jo pensava tot això ella m'anava guiant pel carrer, de fons sentia vaixells però no els hi vaig donar importància, per un cop a la meua vida vaig deixar de pensar en deduccions i em vaig deixar portar.

Al cap d'una estona vaig sentir la sorra als meus peus, ella m'havia tornat a portar a la platja, em va treure el mocador dels ulls i em va dir; *Per un cop en la meua vida m'agradaria veure una posta de sol amb algú que m'importa*.

Jo em vaig quedar paralitzat, i com que volia trencar el gel li vaig fer una broma dient que si ella es comparava amb l'Home de Vitruvi de Leonardo da Vinci, ella es va posar a riure d'una manera que s'encomana el riure i aquell dissabte va ser el que va posar fi a les meves narracions en aquests fulls.